

ske anse det for nogenlunde overflødig efter de Udtalelser, der ere fremkomne, da det ser ud til, at man agter at gaa en anden Vej og foreløbig vil lægge Lovforslaget ad acta, men da jeg ikke er ganske sikker derpaa, vil jeg foreløbig foretrække at sige disse faa Ting med det samme. Først vil jeg dog, til Trods for Beskyldningen for en Alliance med Socialdemokratiet, bringe den højtærede Minister en Tak, fordi han har fremsat Forslaget og rejst Kravet, thi enten Sagen løses paa denne eller en anden Maade, har Administrationen dog herigennem fralagt sig Ansvar for, at der ikke skulde være bleven givet Lejlighed til at skaffe disse Funktionærer noget mere, og det er det, der er Hovedsagen. Men jeg tror desuden, og det er egentlig langt vigtigere, at selv om de Folk, Lovforslaget angaar, ikke alle ere fornøjede med Forslaget i sin Helhed, ville de dog oprigtigt takke Ministrene derfor. Efter hvad der er udtalt paa det af mig før omtalte Møde i Roskilde, synes det jo ogsaa at være Tilfældet. Men det er muligt, at enkelte af de Krav, man kunde ønske medtagne, ikke ere tagne med ved denne Lejlighed, og, som jeg sagde i Begyndelsen, dette er baade undskyldeligt og naturligt, naar Forslaget kun fremtræder som et Forslag om en midlertidig Ordning. Jeg skal imidlertid nævne nogle ganske enkelte Ting, alt under den Forudsætning, at man alligevel skulde finde paa at gaa til en Realbehandling deraf. Begrænsningen er naturligvis i første Række sket for ikke at gøre Udgifterne større end absolut nødvendigt paa det nuværende Tidspunkt. Det er alt sagt saavel i Motiverne som fra Ministerens Side, og jeg skal derfor heller ikke komme ind paa, om det er de rigtige Tal eller de rette Forhold, som ere tagne ved Afvejningen af de forskellige Klasser, det er Ting, der sikkert kan tvistes om, men især af dem, der ere særlig interesserede deri. Der er dog enkelte Ting, der kunde være Grund til at nævne. Det forekommer mig da, at der paa et enkelt Punkt af Lovforslaget er sket, hvad skal jeg kalde det, en Art Misforstaaelse, nemlig derved, at en Oprykning til en højere Klasse giver en Lønning, der er lavere end den højeste Lønning i den Klasse, den paagældende har forladt, og det kan jo ikke være Meningen. Det er saaledes Tilfældet ved den Affattelse, her foreliggende, med Hensyn til Overportørklassen. Der bliver Forholdet det, at en Overportør af 2den Klasse faar 960 Kr., medens en Portør af 1ste Klasse faar 1,020; hvis Por-

tøren har Tillæg for Sikkerhedstjeneste, kan han endogsaa naa til 1,080 Kr. Det er den Slags Ting, som ikke spille en stor Rolle, og som let kunne blive rettede i et Udvalg, men jeg vil dog gøre opmærksom derpaa. Efter dette maa, hvis det Forhold, som naturlig har bestaaet, skal bibeholdes, Overportørerne af Klasse 2 have et Tillæg af mindst 60 Kr. Jeg nævner denne enkelte Ting mellem en hel Del mindre Punkter, som burde rettes, og som et Udvalg meget let vil kunne finde. Der er dog endnu en anden Ting, og det er, at Depotarbejdere, der hidtil have staaet lige med Portører, efter dette Forslag komme til at staa ringere i Løn. Det motiveres ved, at deres Tjeneste ikke skulde være fuldt saa farlig osv., men der er een Grund, som gør, at de ikke bør staa ringere, og det er den, at Avancementet for deres Vedkommende er saa uendelig sjældent; naar man er naaet op paa den Plads og har naaet det højeste Lønnings-tillæg, man kan faa der, kan man overhovedet ikke vente at komme op paa andre Pladser, men dette gælder ikke i den Grad Portørerne, som have Adgang til saa mange andre Avancementer. Endelig er det i Motiverne til Lovforslaget nævnt, at Posten som Stationsbud nærmest er en Retrætepost; det er det naturligvis ogsaa til Dels paa mange Steder i Landet, men det er ogsaa kun delvis, at det er det nu til Dags; der er ikke saa faa af disse Poster, som alt andet end egne sig for Folk, der ere bleve mere eller mindre invalide, tværtimod, der kan der behøves fuld Arbejdsdygtighed. Forholdet er desuden det, at der heller ikke er saa lidt Ansvar ved disse Poster, idet der dertil hører en Del Pengeopkrævning, og de paagældende maa som bekendt erstatte, hvad der maatte komme til at mangle. Det er ikke her som i private Forhold, at der tilstaas Tællepenge og den Slags Ting, det kender Staten jo intet til. Jeg nævner kun dette i al Almindelighed, jeg skal hurtig være færdig med det, for det er jo den Slags Ting, man hurtig kan komme ud over, og jeg skal ikke forlænge Debatten ved at gaa yderligere ind paa disse Ting, der, som sagt, kun have mindre Interesse. Jeg vil kun til Slutning sige, at jeg foreløbig kun behøver at henvise til, at vi fra vor Side paa vort Program i mange Aar have haft dette Punkt: En Forbedring af Statsfunktionærernes Lønningsforhold, fordi vi have anset det for nødvendigt, og at vi for vort Vedkommende ere villige til det, derom tvivler jeg ikke. Enten det